

- 2) Czy państwo członkowskie może odmówić na podstawie art. 4 pkt 3 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW wykonania wydanego europejskiego nakazu aresztowania w sytuacji gdy organ sądowy innego państwa członkowskiego postanawia nie podejmować ścigania za naruszenie będące przedmiotem europejskiego nakazu aresztowania lub wstrzymać je, w sytuacji gdy w ramach tego ścigania osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania miała status świadka a nie podejrzanego/oskarżonego?
- 3) Czy postanowienie o zakończeniu śledztwa, w którego ramach osoba, której dotyczył europejski nakaz aresztowania nie miała statusu podejrzanego, lecz została przesłuchana w charakterze świadka, stanowi dla innych państw członkowskich powód do niepodejmowania czynności w zakresie wydanego europejskiego nakazu aresztowania, zgodnie z art. 3 pkt 2 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW?
- 4) Jaki jest związek pomiędzy obligatoryjną przyczyną odmowy wydania przewidzianą w art. 3 pkt 2 decyzji ramowej w wypadku gdy „wykonujący nakaz organ sądowy zostaje poinformowany, że w stosunku do osoby, której dotyczy wniosek, zapadło w związku z popełnieniem tych samych czynów prawomocne orzeczenie w państwie członkowskim” i fakultatywną przyczyną odmowy wydania przewidzianą w art. 4 pkt 3 decyzji ramowej w sytuacji gdy „w stosunku do osoby, której dotyczy wniosek w odniesieniu do tych samych czynów, zapadło prawomocne orzeczenie, co chroni ją przed dalszym postępowaniem sądowym”?
- 5) Czy art. 1 ust. 2 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że państwo wykonujące ma obowiązek wydać decyzję dotyczącą każdego przekazanego mu europejskiego nakazu aresztowania również w sytuacji gdy postanowiono już w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania wydanego wcześniej przez organ sądowy w stosunku do tej samej osoby w ramach tego samego postępowania karnego a nowy europejski nakaz aresztowania zostaje wydany z powodu zmiany okoliczności w państwie jego wydania (postanowienie odsyłające – wszczęcie postępowania karnego, bardziej rygorystyczne kryterium w dziedzinie poszlak popełnienia naruszenia, nowy właściwy organ sądowy/sąd)?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 19 maja 2017 r. – Fédération des fabricants de cigares i in./Premier ministre; Ministre des
Affaires sociales et de la Santé**

(Sprawa C-288/17)

(2017/C 256/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fédération des fabricants de cigares; Coprova; E-Labo France; Smakq développement; Société nationale d'exploitation industrielle des tabacs et allumettes (SEITA); British American Tobacco France

Druga strona postępowania: Premier ministre; Ministre des Affaires sociales et de la Santé

Interwenient: Société J. Cortès France; Scandinavian Tobacco Group France; Villiger France

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 13 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r.⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zakazują one używania na opakowaniach jednostkowych, opakowaniach zbiorczych oraz na wyrobach tytoniowych jakichkolwiek znaków towarowych – niezależnie od ich rozpoznawalności – odwołujących się do pewnych cech?
- 2) W zależności od sposobu interpretacji art. 13 ust. 1 i 3 dyrektywy, czy przepisy te, w zakresie w jakim mają zastosowanie do nazw i znaków towarowych, są zgodne z prawem własności, wolnością wypowiedzi, wolnością prowadzenia działalności gospodarczej oraz zasadami proporcjonalności i pewności prawa?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, na jakich warunkach państwo członkowskie może bez naruszania prawa własności, wolności wypowiedzi i prowadzenia działalności gospodarczej oraz zasady proporcjonalności skorzystać z przewidzianej w art. 24 ust. 2 dyrektywy możliwości zobowiązania producentów i importerów do stosowania neutralnych i jednolitych opakowań jednostkowych i opakowań zbiorczych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. 2014, L 127, s. 1; sprostowanie: Dz.U. 2015, L 150, s. 24).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário
(Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugalia) w dniu 22 maja 2017 r. – MEO –
Serviços de Comunicações e Multimédia, S.A./Autoridade Tributária e Aduaneira**

(Sprawa C-295/17)

(2017/C 256/10)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MEO – Serviços de Comunicações e Multimédia, S.A.

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 ust. 1 lit. c), art. 64 ust. 1, art. 66 lit. a) i art. 73 dyrektywy 2006/112/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że operator telekomunikacyjny (telewizji, Internetu, sieci ruchomej i sieci stacjonarnej) jest zobowiązany do zapłaty podatku od wartości dodanej za pobranie od klientów – w przypadku, w którym z przyczyn leżących po stronie klienta zostaje rozwiązana umowa przewidująca obowiązek związania umową na dany okres (okres lojalnościowy) przed końcem takiego okresu – z góry określonej kwoty odpowiadającej wartości raty podstawowej należnej od klienta zgodnie z umową, pomnożonej przez liczbę rat brakujących do czasu zakończenia okresu lojalnościowego, w okolicznościach, w których, gdy owa kwota jest wykazana w fakturze, i niezależnie od jej rzeczywistego pobrania, operator zaprzestał już świadczenia usług, w sytuacji gdy:
- a) wynikającym z umowy celem kwoty wykazanej w fakturze jest zniechęcenie klienta do niezachowania okresu lojalnościowego, do którego przestrzegania się zobowiązał i naprawienie szkód poniesionych przez operatora ze względu na niezachowanie okresu lojalnościowego – zasadniczo, za utracone korzyści, które osiągnąłby, gdyby umowa obowiązywała do końca okresu, za ustalenie niższych stawek, za udostępnienie urządzeń lub innych ofert bezpłatnie lub po obniżonej cenie, lub za koszty reklamy i pozyskania klientów –;
 - b) zawarcie umów, w których przewidziano okres lojalnościowy, wiąże się z wyższym wynagrodzeniem dla osób preferujących ich zawarcie, niż wynagrodzenie za zawarcie umów bez okresu lojalnościowego, gdy w jednym lub w drugim przypadku (to znaczy w umowach, w których przewidziano okres lojalnościowy lub umowach bez okresu lojalnościowego), wynagrodzenie jest obliczane na podstawie kwoty rat ustalonej w zawartych umowach;
 - c) kwota wykazana w fakturze może być zakwalifikowana w prawie krajowym jako warunek dotyczący kary umownej?
- 2) Czy ewentualny brak wystąpienia jednej lub kilku okoliczności wskazanych w szeregu liter tego samego pytania może zmienić odpowiedź na pytanie pierwsze?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006 L 347, s. 1)